

2. april 2004

Tidligt om morgenen – for at slippe for myldretidstrafikken - afsted til Washington DC. Det er en køretur på ca. 5 timer. Vi gjorde dog ophold et par gange undervejs, første gang ved grænsen mellem North Carolina og Virginia, hvor vi hamstrede turistbrochurer ved et velkomstcenter; anden gang ved Civil War Visitor Center i Richmond. Det var egentlig meningen, at vi ville have holdt pause ved James River, hvor vi ville have spist og gået tur, men det tillod vejret desværre ikke. Vi skulle derfor finde et sted, hvor vi kunne være indendørs, og hvor vi ikke skulle køre for langt fra vejen mod Washington DC.

Richmond er en helt anden storby end Raleigh, hvor downtown er meget lille. Richmond virker meget kompakt med mange højhuse, megen industri samt motorvejsudfletninger i alle tre dimensioner og på X og tværs. Nå men hvad vi så på Civil War Visitor Center gi'r vel sig selv, men frokosten bestående af rigtig hjemmelavet Caesars Salad skal fremhæves - uhhh det er ikke tit at man får så lækker mad i et cafeteria.

Sidst på eftermiddagen nåede vi vores hotel i Arlington lidt uden for Washington DC. Fra hotellet gik vi til metrostationen Crystal City for at få noget at spise inde i Washington DC. Vejret var stadig rigtig træls. Det regnede og Johanne græd under sig regnslag i klapvognen, men det blev værre! Da vi nåede metrostationen gik klapvognens ene hjul i stykker, det lykkedes godt nok at få det sat på igen, men for hvor lang tid? Da vi ikke synes at det er så fedt at rende rundt og mangle et hjul inde i byen, vendte vi om. På tilbagevejen kom vi forbi The Crystal City Shops, et center hvor der også var spisesteder. Men det viste sig at spisestederne lukkede samtidigt med butikkerne! Så vi gik videre, og det lykkedes os at finde et sted hvor vi kunne spise mongolsk.

3. april 2004

Vejret var stadig ikke for godt, men det regnede i hvert fald ikke. Vi tog metroen til stationen Metrocenter og gik til Det Hvide Hus' besøgscenter, men der var ingen billetter til Det Hvide Hus, medmindre vi da havde de rigtige forbindelser. I stedet måtte vi så nøjes med udstillingen og ½ times videofilm om Det Hvide Hus' historie i besøgscentret. Ja og så så vi selvfølgelig Det Hvide Hus udefra – det syner egentlig ikke af så meget endda.

Derfra gik vi videre til Washington-monumentet - et mindesmærke for USA's 1. præsident, George Washington, hvor det heller ikke var til at få billetter! Her var det dog ikke på grund af manglende forbindelser, men billetterne skulle ha' været hentet dagen før ☹.

Fra Washington-monumentet gik vi videre til the Capitol, som kunne ses derfra. Vi gjorde holdt ved en lille cafe og fik kaffe, fordi det var s....koldt og bagefter smuttede vi til The Old Postoffice (et indkøbscenter), hvor vi spiste frokost. Så videre til regeringsbygningen Capitol – som er ret flot, men heller ikke her var der billetter at få!!! De skulle også hentes dagen i forvejen. Øv. I stedet vendte vi snuderne mod Lincoln Memorial – til minde om USA's 16. præsident, som ligger på den anden side af Washington-monumentet. Undervejs blev vi enige om at dele os i et tøse- og et drengehold, så kunne drengeholdet nemlig gå i forvejen, da de meget gerne ville nå at se et par andre monumenter (bl.a. Vietnam-monumentet). Vi aftalte at mødes kl. 15.45 og hvis klokken skulle blive 16, skulle vi bare tage tilbage til hotellet hver især.

Da tøjeholdet kom til Washington-monumentet, blev de vildt betagede af de utrolig flotte kirsebærtræer. Det var vi ikke de eneste, der var. Det vrimlede i det hele taget med mennesker, der var nemlig Cherry Blossom Festival – og det skal vi lige love for at de gjorde, altså at kirsebærtræerne blomstrede (festivalen havde tidligere på dagen budt på et kæmpe optog og salgsboder hist og pist). Nå men alle de her mennesker skulle jo også se de blomstrende kirsebærtræer, så vi måtte bare følge strømmen, det var som at gå gåsegang. Langt om længe kom vi frem til Memorial'et, og Ingrid syntes egentlig ikke det var noget særligt, og blev faktisk lidt overrasket over, at det var det vi er kommet for at se. På det tidspunkt var der kun 15 minutter til vi skulle mødes, så Memorial'et blev kigget ret hurtigt og ligesom de obligatoriske billeder blev taget. Men så kunne vi ikke finde det aftalte mødested!! Når vi spurgte om vej fik vi nogle meget mærkelige svar. Det sted var tilsyneladende ikke så nemt at finde. Så der var ikke andet at gøre end at tage en beslutning om hvilken retning vi ville gå i - og så afsted. Men der var ingen vejskilte, så det var lidt af et sats. Vi gik og gik og gik... kom forbi et mindesmærke som i følge vores kort slet ikke skulle ligge der!!! Kortet virkede simpelt hen spejlvendt. Her skal det lige tilføjes at mange af deres kort er ret dårlige herovre, der er sådan lidt cirka-agtigt over dem – vi har ingen problemer med at læse et kort i Danmark, så det er ikke os den er gal med. Nå men der kom stadig ingen veje med vejnavne, så vi ændrede planer og sigtede efter Washington-monumentet, for så vidste vi da hvor vi var, og så var der heller ikke så lang tid til en metrostation. Efter ufattelig lang tid kom vi til metrostationen, og vi var virkelig trætte, vi havde jo Johanne i bæreselen, og den tunge rygsæk med alle Johannes ”hvis-nu-ting”. På det tidspunkt vidste vi, at herreholdet allerede måtte være kommet tilbage til hotellet, og også at de nok undrede sig over, hvor vi blev af. Heldigvis kom metroen næsten med det samme. Da vi nåede Cystal City stationen var vi så heldige, at der holdt en bus fra hotellet, som vi tog med tilbage til hotellet – selv om vi havde tjekket ud – men det sagde vi ikke noget om! Skønt at vi slap for at gå det sidste stykke vej.

Udover at se Lincoln-memorial havde ”drengene” nået at se the Reflecting Pool. Når man befinder sig på Lincoln-memorial skulle man kunne se Washington monumentet spejle sig i søen. Den var ikke helt så imponerende, da den var ret utørret, faktisk gik folk rundt tørskoede i kanten af pool'en. De havde fundet det aftalte mødested, hvor de havde ventet forgæves i 20 min. – så de troede at tøserne var taget i forvejen.

Da tøserne endelig dukkede op, havde drengene ventet i godt en time i lobbyen på hotellet – og de var efterhånden ved at være lidt bekymrede. Efter en masse snak frem og tilbage om hvad vi hver især havde lavet, begyndte sandheden at gå op for os. Vi havde ikke set det samme Mindesmærke! Tøjeholdet havde fulgt strømmen og var endt ved Thomas Jefferson Memorial (USA's 3. præsident) i stedet for Lincoln Memorial!! Bille havde godt nok undret sig lidt over den der Reflecting Pool – den så ikke ud som i filmen ”Forest Gump”, men lignede mere en almindelig sø. Så måske er det på sin plads at nævne at kortet altså ikke var så forkert endda. Peter havde været sikker på, at hvad vi så end lavede så kom vi ikke for sent fordi vi ikke kunne finde vej, for som han havde sagt ”Bille er ret god til at læse et kort” ;-)

Puha... som tidsplanen var skubbet nu. Vi ville nemlig helst nå at køre et godt stykke før det blev mørkt, men det var lige pludselig ikke muligt. Peter var dog frisk på at køre alligevel. Vi kørte til Front Royal, der ligger i den vestlige del af Virginia, ca. en times kørsel fra Washington. Her indlogerede vi os på Quality Inn – hentede mad i restauranten, så Johanne kunne lege på gulvet, men hun var så træt at hun faldt i søvn med det samme.

Interesserede kan læse mere her: <http://www.nps.gov/nama/monuments/monument.htm>

4. april 2004

Fra morgenstunden kørte vi til Shenandoah National Park, som ligger ved bjergene. Parken havde en indgang på det nærmeste et stenkast fra hotellet. Derefter gik det sydpå ad ruten, som hedder Skyline Drive og med maks. 35 miles i timen. Der var sne på bjergtoppene og i vejkanterne mødte vi ind imellem rådyr – de var overhovedet ikke bange for bilerne. Med jævne mellemrum var der såkaldte overlooks – udsigtspunkter, hvor man på bedste amerikanske drive-in stil kunne køre helt frem på første parket for at se den smukke udsigt. Efter ca. 1½ times kørsel stødte vi på en turistfælde kaldet Skyland, hvor vi fik kaffe/kakao – og købte stort ind i souvenirbutikken. Det var hundekoldt – det blæste helt vildt. Fra Skyland gik turen videre ca. 23 miles sydpå langs Skyline Drive til vi nåede Swift Run Gap, hvorpå turen gik østpå og ikke mindst nedad! Højeste punkt på bjergruten var 4051 fod eller 1235 meter over havet (som vi i øvrigt ikke engang kunne se fra toppen! ☺).

Ved at følge ruten østpå kom vi tilbage til Richmond, hvor vi gik på McDonalds for at Johanne skulle kunne underholdes i deres legeområde efter mange timer i autostolen – detalje : herovre er McDonalds legeområde placeret udenfor, og det var vejret altså ikke ligefrem til den dag.

Johanne nød at være hjemme igen – er blevet rigtig skrap til at rejse sig, og efterhånden også til at holde balancen. Står flere gange uden at holde ved noget som helst.

8. april 2004

I dag har vi (Peter er dog på arbejde) besøgt et gammelt plantagehus her i Raleigh. Vi fik en rundvisning – det var den eneste måde vi kunne komme ind i husene på – og pussigt nok var de andre deltagere turister fra Malmø. På rundvisningen fik vi mange spændende oplysninger om husene og tiden.

Plantagehuset blev bygget i 1785 og udvidet i 1826. Det har været beboet af familiens Mordecai i 5 generationer, og det indeholder mange af de originale møbler og malerier. Plantagen var engang en af de største i Wake County (som er det amt vi bor i). Til plantagen var der omkring 180 slaver.

I tilknytning til plantagehuset lå der flere andre gamle småhuse; et postkontor, et advokatkontor, et kapel, det hus hvor USA's 17. præsident Andrew Johnson blev født, et lager, et køkkenhus samt et hus, hvor nogle af de ældre slaver havde boet efter de var blevet frie. Alle disse mindre bygninger havde egentlig været placeret rundt omkring i byen, men var flyttet dertil for at kunne bevare dem.

Kapellet blev stadig brugt til fx bryllupper, hvor brud og brudgom havde hver sin religion, og så kunne blive viet på neutral grund i det her kapel.

På tilbagevejen kørte vi igennem den gamle bydel og var også et smut på Oakwood kirkegård.

9. april 2004

Vejret er skøøønt, så vi (Peter arbejder stadig) tog til Sarah. P. Dukes Gardens i Durham (der hvor Bille var sammen med Theo+familie tidligere på foråret). Vi gik en tur og spiste vores medbragte mad. Der var virkelig kønt nu – se selv:

Om aftenen tog vi i Resurrection Lutheran Church med Carmen og John, der er vores genboer. De er medlem af kirken, og da John hjalp til derude, skulle vi møde lidt før. Imellemtiden fik vi en rundvisning i kirkes lokaler af Carmen. Der er jo alverdens ting tilknyttet kirkerne herovre herunder børnehave og skole og gymnasium.

Det var ikke en egentlig gudstjeneste vi var til, men en "Langfredagsforestilling". Vi fik udleveret en folder med alle teksterne i og det gjorde det sandt at sige lidt nemmere at følge med. Undervejs blev der slukket flere og flere alterlys, og til sidst var der mørkt, og alle forlod kirken i tavshed. Det var meget stemningsfuldt. Johanne blev dog lidt for

støjende, så Peter måtte tage hende med hen i et specielt legerum, som var fyldt med spændende legetøj, og så var der en anden pige at lege med.

10. april 2004

I dag har vi været på besøg hos Billes mors kusines datter, som bor i Greensboro, ca. 1½ times kørsel herfra. Dejligt at møde danskere. Efter at have snakket og spist tog vi til koncert i Calvary Church. Det var en meget anderledes oplevelse end turen til kirken i går – men da var det jo også Lang Fredag. Johanne sov under hele koncerten, så Bille slap for at gå undervejs. Heldigvis for det var en rigtig god koncert. Kirken som den blev afholdt i var helt ny og meget moderne.

Ann & Chris, tak fordi vi måtte komme alle mand, og tak for en god oplevelse i Calvary Church.

13. april 2004

Så er ferien forbi for familien Hansen. De skal tilbage til ”kolde” Danmark – det bliver nok lidt af en omvæltning, her har vi jo flere gange kunnet sidde ude på terrassen til langt hen ad aftenen. I skal have mange tak, fordi I tog den lange vej herover. Vi har virkelig nydt det. PS! Der er godt nok stille her i lejligheden nu!

18. april 2004

I dag har vi været til 1 års fødselsdag hos Sara. Temperaturen var omkring de 30 grader og ikke i Fahrenheit!! Det var en hyggelig dag, hvor alle børnene, som var med, fik gave af fødselsdagsbarnet, så der blev rigtigt pakket op. Fødselsdagskagen bestod af en islagkage med ja gæt engang blå glasur.

26. april 2004

Johanne og Bille har været til en prøvetime hos Gymboree, som har lege-, musik- og kunsthold for børn. Vi valgte et legehold, GymCrawlers, for børn på Johannes alder. Der var seks andre børn på holdet, alle sammen yngre end Johanne, og øvelserne/legene var da også rettet mod lære at kralve og forbedre balancen. Egentlig er det ikke lige holdet for Johanne, der jo kan gå langs møblerne, men til gengæld er hun for lille til det næste hold, så deet.....

Til sådan en time bliver der sunget og leget på nogle af alle deres madrasser, rutsjebaner, tunneler osv. Johanne var ret reserveret, og havde ikke lige tænkt sig at give slip på moar! Det var faktisk først til allersidst at hun tøede op.

Vi har tilmeldt os, så nu ved vi hvad vi skal lave hver mandag i de næste på måneder.

27. april 2004

Bille har igen været til møde i ”Mothers and More”. Mødet handlede om hvornår og hvordan man skal begynde at arbejde igen. Det er måske ikke så relevant for Bille, der jo har et arbejde der venter i modsætning til de fleste af medlemmerne i Mothers and More, men Bille tog alligevel afsted. Mest af hensyn til det sociale, men også for at lære lidt om det amerikanske samfund.

Der kom en gæstetaler – en job and career coach – og det var faktisk ret interessant. Han fortalte bl.a. at her sker 95% af alle ansættelser gennem nogen der kender nogen, der kender nogen. Så det var ikke jobannoncerne man skulle satse på.

29. april 2004

Tid til vaccination igen. Johanne tog det pænt – men var bestemt ikke samarbejdsvillig da hun skulle måles, vejes og undersøges. Hun skal nok selv bestemme om hun skal ligge, sidde eller stå!! 8,75 kg og 72 cm.